

dr Hanna Gajewska-Kraczkowska, Paweł Suchocki

Dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w postępowaniu karnym skarbowym i jego wpływ na postępowanie przed sądami administracyjnymi

Instytucja dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, uregulowana w art. 17 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy¹⁾ – dalej k.k.s., pozwala sprawcy przestępstwa lub wykroczenia skarbowego na osiągnięcie znaczących korzyści w postępowaniu karnym skarbowym. Przede wszystkim instytucja ta umożliwia podejrzanemu uniknięcie dotkliwych konsekwencji skazania – wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez sprawcę nie zostaje wpisany do Krajowego Rejestru Karnego, a jednocześnie nie stanowi przesłanki recydywy skarbowej. Powyższe niewątpliwie zalety dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, przy stosunkowo szerokim zakresie jego zastosowania, sprawiają, iż powszechną praktyką jest korzystanie z tej instytucji przez osoby, wobec których wszczęto postępowanie karne skarbowe.

1. Wprowadzenie

W świetle orzecznictwa sądów administracyjnych dobrowolne poddanie się odpowiedzialności wiąże się z pewnym ryzykiem. Sądy administracyjne prezentują bowiem pogląd, z którego wynika, że wyrok wydany w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności jest wyrokiem skazującym, co sprawia, iż sądy administracyjne oraz organy podatkowe są nim związane, a w takiej sytuacji szanse na pozytywne rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu podatkowym są znikome. Klasyfikowanie wyroku, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, jako wyroku skazującego budzi jednak poważne i uzasadnione wątpliwości. Celem artykułu jest analiza powyższego zagadnienia.

2. Związanie sądów administracyjnych wyrokami karnymi

W praktyce często równolegle do prowadzonego postępowania karnego skarbowego prowadzone jest postępowanie podatkowe. Właśnie na styku tych postępowań pojawił się problem związany z interpretacją art. 11 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi²⁾ – dalej p.p.s.a.,

w odniesieniu do wyroków, które zapadają w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności przez sprawcę.

Treść przepisu art. 11 p.p.s.a. jest następująca:

„Ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd administracyjny”.

Zgodnie z powołanym przepisem sąd administracyjny jest związany ustaleniami zawartymi w prawomocnym wyroku skazującym wydanym w postępowaniu karnym w sprawie przestępstwa. Celem wprowadzenia przez ustawodawcę przepisu art. 11 p.p.s.a. było niedopuszczenie do sytuacji, w której jeden stan faktyczny stałby się podstawą do wydania rozbieżnych rozstrzygnięć w postępowaniu karnym oraz sądownoadministracyjnym.

W doktrynie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym sądy administracyjne, a tym samym również organy administracji publicznej, nie są związane ustaleniami zawartymi w nieprawomocnych wyrokach karnych, wyrokach uniewinniających, wyrokach umarzających postępowanie, jak również wyrokach w sprawach wykroczeń oraz dyscyplinarnych³⁾. Nie ulega wątpliwości, iż już w świetle językowej wykładni sądy administracyjne są związane tylko i wyłącznie prawomocnymi wyrokami skazującymi za przestępstwo.

1) Tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765 z późn. zm.

2) Tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 270.

3) R. Hauser, M. Wierzbowski, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, 2011, Legalis, komentarz do art. 11 p.p.s.a.

W orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym przepisu art. 11 p.p.s.a. nie należy interpretować rozszerzająco – sądy administracyjne są związane jedynie prawomocnymi wyrokami skazującymi, w związku z czym nie są związane wyrokami uniewinniającymi lub umarzającymi postępowanie⁴⁾.

Mając na uwadze powyższe, wydaje się, iż stosowanie przepisu art. 11 p.p.s.a. nie powinno stwarzać problemów. Zastosowanie powyższego, jednoznaniowego i z pozoru nieskomplikowanego przepisu budzi jednak wątpliwości w przypadku wyroku, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez sprawcę w postępowaniu karnym skarbowym. Pojawia się pytanie:

czy wyrok, który zapada w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, jest wyrokiem skazującym i znajdzie wobec niego zastosowanie przepis art. 11 p.p.s.a.?

3. Stosowanie przepisu art. 11 p.p.s.a. w przypadku wyroku, który zapadł w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych

W obrocie prawnym występują wyroki sądów administracyjnych, w których sądy prezentują pogląd, iż dla zastosowania przepisu art. 11 p.p.s.a., zarówno w postępowaniu sądownoadministracyjnym, jak i podatkowym, bez znaczenia pozostaje okoliczność związana z faktem, iż wyrok został wydany w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Innymi słowy, w ocenie sądów, dla zastosowania przepisu art. 11 p.p.s.a. nie ma znaczenia, iż wyrok zapadł w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, gdyż taki wyrok jest wyrokiem skazującym⁵⁾.

W prawomocnym wyroku z dnia 30 października 2007 r.⁶⁾ Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wskazał, iż dopuszczalne jest odstąpienie przez organy podatkowe od dodatkowych czynności dowodowych i oparcie swoich ustaleń co do stanu faktycznego na treści ustaleń prawomocnego wyroku skazującego także i w tym przypadku, gdy wyrok zapadł w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej. Sąd administracyjny podkreślił również, iż w jego ocenie dla zastosowania art. 11 p.p.s.a. nie ma znaczenia, że skazujący wyrok zapadł w wyniku dobrowolnego poddania

się odpowiedzialności bez przeprowadzania postępowania przez sąd karny.

Z kolei WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 9 grudnia 2008 r.⁷⁾ stwierdził jednoznacznie, iż na mocy art. 148 § 5 k.k.s. orzeczenie uwzględniające wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności ma walor wyroku skazującego.

Również WSA we Wrocławiu w prawomocnym wyroku z dnia 23 marca 2009 r.⁸⁾ podkreślił, iż przepis art. 11 p.p.s.a. nie różnicuje konsekwencji związania sądu administracyjnego wyrokiem od trybu i okoliczności, w jakich wyrok zapadł.

Teza wyrażona w powołanych wyżej wyrokach, iż wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, jest wyrokiem skazującym, budzi poważne wątpliwości. W ocenie autorów niniejszego artykułu występuje szereg argumentów, które nie pozwalają na zakwalifikowanie takiego wyroku jako wyroku skazującego.

4. Instytucja dobrowolnego poddania się odpowiedzialności

Dobrowolne poddanie się odpowiedzialności zostało uregulowane w przepisach art. 17–18 oraz art. 142–149 k.k.s. Jest to instytucja, która pozwala sprawcy przestępstwa lub wykroczenia skarbowego uniknąć skazania, przy jednoczesnym uzyskaniu przez Skarb Państwa korzyści fiskalnych.

Zgodnie z art. 17 k.k.s. sąd może udzielić zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, jeżeli wina sprawcy i okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego nie budzą wątpliwości, a jednocześnie:

- 1) uiszczono w całości wymagalną należność publicznoprawną (jeżeli w związku z przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym nastąpiło uszczuplenie tej należności);
- 2) sprawca uiścił kwotę odpowiadającą co najmniej najniższej karze grzywny grożącej za dany czyn zabroniony;
- 3) sprawca wyraził zgodę na przepadek przedmiotów co najmniej w takim zakresie, w jakim ten przepadek jest obowiązkowy (w razie niemożności złożenia tych przedmiotów uiścił ich równowartość pieniężną);
- 4) uiszczono co najmniej zryczałtowaną równowartość kosztów postępowania.

W przepisie art. 17 § 2 k.k.s. ustawodawca przewidział przesłanki uniemożliwiające zastosowanie

4) Wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 września 2006 r., VI SA/Wa 1363/06 (prawomocny); wyrok WSA w Kielcach z dnia 3 września 2009 r., I SA/Ke 329/09 (prawomocny), treść wyroków dostępna w Vademecum Doradcy Podatkowego.

5) Wyrok WSA w Krakowie z dnia 30 października 2007 r., I SA/Kr 1747/06 (prawomocny) oraz wyrok WSA w Poznaniu z dnia 9 grudnia 2008 r., I SA/Po 770/08 (prawomocny), treść wyroków dostępna w Vademecum Doradcy Podatkowego.

6) I SA/Kr 1747/06, Vademecum Doradcy Podatkowego.

7) I SA/Po 770/08, Vademecum Doradcy Podatkowego.

8) SA/Wr 1006/08, Vademecum Doradcy Podatkowego.

dobrowolne poddanie się odpowiedzialności

w postępowaniu karnym skarbowym

art. 18 § 3 kks

art. 18 § 2 kks

brak wpisu do

Krajowego Rejestru Karnego

dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Powyższa instytucja nie znajdzie zastosowania do spraw:

- których przedmiotem są przestępstwa skarbowe zagrożone karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności,
- których przedmiotem są przestępstwa skarbowe zagrożone tylko karą grzywny popełnione w warunkach określonych w art. 37 § 1 lub art. 38 § 2 k.k.s. (nadzwyczajne obostrzenie kary),
- w których zgłoszono interwencję co do przedmiotu podlegającego przepadkowi, chyba że zostanie ona cofnięta przez interwenienta do czasu wniesienia aktu oskarżenia do sądu.

Procedura zastosowania instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności jest dwuetapowa. Pierwszy etap prowadzony przez finansowy organ postępowania przygotowawczego inicjuje sam sprawca przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, składając wniosek o zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Wniosek musi zostać złożony, zanim wniesiono akt oskarżenia. Finansowy organ postępowania przygotowawczego bada, czy zostały spełnione przesłanki zastosowania dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, oraz weryfikuje, czy wina sprawcy i okoliczności popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego nie budzą wątpliwości. Po zakończeniu powyższych czynności finansowy organ postępowania przygotowawczego może zamiast

aktu oskarżenia wnieść niezwłocznie do sądu wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności. Następuje drugi etap zastosowania instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, w którym sąd decyduje o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności lub odmawia takiego zezwolenia.

Zgodnie z art. 18 § 1 k.k.s. sąd, zezwalając na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez sprawcę, orzeka tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę, a także przepadek przedmiotów tylko w takich granicach, w jakich sprawca wyraził na to zgodę, a w razie niemożności ich złożenia – uiszczył równowartość pieniężną. Zgodnie z przepisem art. 148 § 5 k.k.s. sąd, wydając zezwolenie na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, orzeka wyrokiem.

Wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez sprawcę na podstawie przepisu art. 18 § 2 k.k.s., nie zostaje wpisany do Krajowego Rejestru Karnego, a jednocześnie zgodnie z art. 18 § 3 k.k.s. nie stanowi przesłanki recydywy skarbowej.

W ocenie autorów niniejszego artykułu analiza przepisów regulujących instytucję dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, wbrew stanowisku wyrażonemu

przez sądy administracyjne w powołanych wcześniej wyrokach, nie daje podstaw do przyjęcia, iż wyrok, który zapada w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności przez sprawcę, jest wyrokiem skazującym.

4. Argumenty przemawiające przeciwko zakwalifikowaniu wyroku uwzględniającego wniosek o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności jako wyroku skazującego

4.1. Wykładnia systemowa

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na umiejscowienie regulacji materialnoprawnych dotyczących instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Przepisy art. 17 oraz 18 k.k.s., które normują materialnoprawne przesłanki zastosowania przedmiotowej instytucji, ustawodawca umieścił w rozdziale 2, działu I, tytułu I k.k.s.: „Zaniechanie ukarania sprawcy”.

Tym samym już samo usytuowanie przepisów regulujących dobrowolne poddanie się odpowiedzialności stanowi znaczącą wskazówkę i odpowiedź przy weryfikowaniu, jaki charakter ma wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności.

Skoro ustawodawca w sposób zamierzony i w pełni celowy umieścił przesłanki zastosowania ww. instytucji w rozdziale zatytułowanym „Zaniechanie ukarania sprawcy”, to co najmniej wątpliwą wydaje się teza, iż wyrok, który zapada w okolicznościach dobrowolnego poddania się odpowiedzialności, jest wyrokiem skazującym.

Pozostając przy wykładni systemowej, nie można pominąć również okoliczności, iż dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie stanowi kary, a jedynie środek karny, który, choć jest dolegliwością wobec sprawcy, to jednak karą nie jest. Dobrowolne poddanie się odpowiedzialności zajmuje pierwsze miejsce w katalogu środków karnych, które ustawodawca zawarł w przepisie art. 22 § 2 k.k.s.

Należy pamiętać, iż jedną z naczelnych zasad interpretowania przepisów prawa jest konieczność uwzględnienia kontekstu, w jakim te przepisy się znajdują. Jak wynika z wyroku NSA z dnia 15 marca 2006 r.⁹⁾, ustalając znaczenie przepisu prawnego, stosujący dany przepis powinien brać pod uwagę systematykę wewnętrzną aktu prawnego, w którym przepis ten się mieści, i powinien przyjmować, że system prawa jest w jakimś sensie całością jednolitą i harmonijną (tak również uchwała SN z dnia 16 marca 2000 r.¹⁰⁾). Powyższe oznacza, iż dokonując wykładni przepisów, należy zwracać uwagę na ich usytuowanie w akcie prawnym. W przypadku przepisów regulujących dobrowolne poddanie się

odpowiedzialności ustawodawca zawarł je w rozdziale zatytułowanym „Zaniechanie ukarania sprawcy”, wskazując jednocześnie, iż jest to jeden ze środków karnych, a nie kara.

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na redakcję art. 4 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary¹¹⁾, w którym ustawodawca wyraźnie odróżnia wyroki skazujące, umarzające, warunkowo umarzające i zezwalające na poddanie się odpowiedzialności.

Zdaniem autorów na gruncie wykładni systemowej i językowej nie da się bronić tezy o tożsamości wyroku skazującego i zezwalającego.

4.2. Brak wpisu do Krajowego Rejestru Karnego oraz brak wystąpienia przesłanki recydywy skarbowej

Zgodnie z przepisem art. 18 § 2 k.k.s. prawomocny wyrok o zezwoleniu na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Karnego. Powyższy przepis jest jednoznacznym dowodem, iż wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności przez sprawcę, nie jest wyrokiem skazującym.

Należy mieć na uwadze, iż ustawodawca w ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym¹²⁾ – w przepisie art. 1 ust. 2 pkt 1 wskazał, iż w Krajowym Rejestrze Karnym gromadzi się dane o osobach prawomocnie skazanych za przestępstwa lub przestępstwa skarbowe.

Skoro wyrok, który zapada w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności przez sprawcę, nie jest wpisywany do Krajowego Rejestru Karnego, to zupełnie bezpodstawne jest twierdzenie, iż wyrok ten jest wyrokiem skazującym. Sprawca przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, który dobrowolnie poddał się odpowiedzialności, ma pełne podstawy do uzyskania zaświadczenia o niekaralności. Innymi słowy, taki sprawca ma prawo twierdzić, iż nie był karany.

Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność związana z faktem, iż wskazana przez sąd w wyroku kwota nie stanowi kary grzywny. W wyroku zezwalającym na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności sąd nie orzeka kary grzywny. Orzeka natomiast

9) I FSK 667/05, Vademecum Doradcy Podatkowego.

10) I KZP 53/99, Vademecum Doradcy Podatkowego.

11) Tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 768.

12) Tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 654.

„tytułem kary grzywny”. Ustawodawca celowo w przepisach regulujących instytucję dobrowolnego poddania się odpowiedzialności posługuje się takimi zwrotami, jak „tytułem kary grzywny”. Sąd nie orzeka tym samym kary, a jedynie finansowy środek o charakterze represyjnym.

Jednocześnie w przypadku wyroku zezwalającego na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności wyrok ten nie stanowi przesłanki recydywy skarbowej. Zgodnie z art. 18 § 3 k.k.s. uiszczenie określonej kwoty tytułem kary grzywny za przestępstwo skarbowe w drodze dobrowolnego poddania się odpowiedzialności nie stanowi przesłanki recydywy skarbowej określonej w art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s. Powyższe oznacza, iż sprawca przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, który dobrowolnie poddał się odpowiedzialności, a następnie popełnił kolejne przestępstwa skarbowe, nie musi obawiać się nadzwyczajnego zaostrzenia kary przez sąd.

Skoro przesłanką przyjęcia recydywy skarbowej jest uprzednie skazanie sprawcy, to wyrok zezwalający na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie może być uznawany za wyrok skazujący.

4.3. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 stycznia 2008 r.¹³⁾

Przeciwko stanowisku prezentowanemu przez sądy administracyjne, zgodnie z którym wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, jest wyrokiem skazującym, przemawia również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 8 stycznia 2008 r. W tej sprawie Trybunał zbadał zgodność przepisów regulujących instytucję dobrowolnego poddania się odpowiedzialności z Konstytucją RP. W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał m.in., iż:

„Dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, oprócz uproszczenia postępowania, pozwala również «sprawcy uniknąć statusu i piętna skazanego oraz recydywisty skarbowego, a także wynikających z tego konsekwencji». (L. Wilk (w:) L. Wilk, J. Zagrodnik, *op. cit.*, s. 93).

W tym przypadku bowiem sprawca przestępstwa lub wykroczenia skarbowego unika skutków skazania, a mianowicie nie tylko wyrok nie jest wpisany do Krajowego Rejestru Karnego, ale także wyłącznie ewentualne stosowanie przepisów o recydywie skarbowej (podkr. autorów). Zgodnie z art. 18 § 2 i 3 k.k.s. prawomocny wyrok o zezwoleniu na poddanie się odpowiedzialności nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Karnego, a uiszczenie określonej kwoty tytułem kary grzywny za przestępstwo skarbowe w drodze poddania się odpowiedzialności nie

stanowi recydywy skarbowej. (...) Zgodnie z art. 18 § 1 pkt 1 k.k.s. sąd, udzielając zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, orzeka tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę. Podkreślenia wymaga, że sąd nie orzeka kary grzywny, ale «tytułem kary grzywny kwotę uiszczoną przez sprawcę». **Stąd też dobrowolne poddanie się odpowiedzialności określa się jako szczególną formę zaniechania ukarania sprawcy przestępstwa lub wykroczenia skarbowego. Jest to środek karny, który nie kończy się formalnym skazaniem (podkr. autorów).** W doktrynie uznaje się, że «należy przyjąć, iż dobrowolne poddanie się odpowiedzialności jest przypisaniem odpowiedzialności karnej niewiążącym się z wymierzeniem kary, lecz zastosowaniem środka karnego» (A. Światłowski (w:) G. Bogdan, A. Nita, J. Raglewski, A. Światłowski, *op. cit.*, s. 779)».

Powołany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż instytucja dobrowolnego poddania się odpowiedzialności stanowi w istocie zaniechanie ukarania sprawcy przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, a wyrok, którym sąd zezwala na zastosowanie powyższej instytucji, nie jest wyrokiem skazującym.

5. Podsumowanie

Biorąc pod uwagę, iż instytucja dobrowolnego poddania się odpowiedzialności:

- została uregulowana przez ustawodawcę w przepisach znajdujących się w rozdziale kodeksu karnego skarbowego zatytułowanym „Zaniechanie ukarania sprawcy”,
- jest jednym ze środków karnych, których katalog znajduje się w przepisie art. 22 § 2 k.k.s., a tym samym nie stanowi kary,
- wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, nie zostaje wpisany do Krajowego Rejestru Karnego, a tym samym sprawca, który dobrowolnie poddał się odpowiedzialności, może twierdzić, iż nie był karany,
- wyrok zezwalający na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności nie stanowi przesłanki recydywy skarbowej,
- w wyroku zezwalającym na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności sąd nie orzeka kary grzywny, a „tytułem kary grzywny”,
- Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 8 stycznia 2008 r. wskazał jednoznacznie, iż dobrowolne poddanie się odpowiedzialności jest formą zaniechania ukarania sprawcy, a jednocześnie środkiem karnym, który nie kończy się skazaniem,
- w ustawodawstwie odróżnia się pojęcia „wyrok skazujący” i „wyrok zezwalający na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności”,

13) P 35/06, Vademecum Doradcy Podatkowego.

należy stwierdzić, iż instytucja dobrowolnego poddania się odpowiedzialności stanowi w istocie zaniechanie ukarania sprawcy przestępstwa lub wykroczenia skarbowego, a wyrok, którym sąd zezwala na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, nie jest wyrokiem skazującym.

Powyższa konkluzja oznacza jednocześnie, iż wbrew stanowisku prezentowanemu przez sądy administracyjne, wobec wyroku wydanego w wyniku dobrowolnego poddania się odpowiedzialności nie znajdzie zastosowania przepis art. 11 p.p.s.a. Sądy administracyjne oraz odpowiednio organy podatkowe nie są związane postanowieniami wydanymi w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku, którym sąd zezwolił na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, gdyż nie jest to wyrok skazujący. Wyrok zezwalający na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności w postępowaniu sądowoadministracyjnym może stanowić jedynie jeden z wielu dowodów dopuszczonych do postępowania. Należy mieć na uwadze, iż niedopuszczalna jest rozszerzająca wykładnia przepisu art. 11 p.p.s.a.

Summary

Voluntary submission to liability in fiscal penal proceedings and its influence on the proceedings before administrative courts

Voluntary submission to liability, which is regulated in Art. 17 of the Act of 10 September 1999 – Fiscal Penal Code, enables the perpetrator of a fiscal offence or petty offence to derive considerable benefits in fiscal penal proceedings. First of all, the mechanism enables the suspect to avoid the painful consequences of the conviction: the judgment in which the court permits the perpetrator to voluntarily accept liability is not entered in the National Criminal Register, and at the same time it does not constitute grounds for finding the person a repeated fiscal offender. The above, undoubted advantages of voluntary submission to liability, with the relatively broad scope of application of the mechanism, result in it being commonly used by persons against whom fiscal penal proceedings have been initiated.

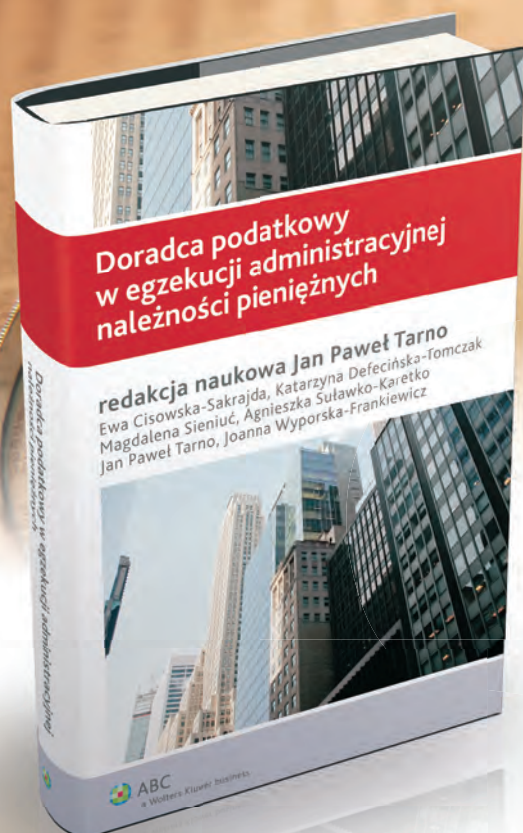
dr Hanna Gajewska-Kraczkowska

Autorka jest adwokatem, Counsel w kancelarii Domański Zakrzewski Palinka sp.k. oraz pracownikiem naukowym Instytutu Prawa Karnego Uniwersytetu Warszawskiego

Paweł Suchocki

Autor jest magistrem prawa, absolwentem Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu oraz konsultantem w Praktyce Podatkowej kancelarii Domański Zakrzewski Palinka sp.k.

REKLAMA

Doradca podatkowy w egzekucji administracyjnej należności pieniężnych

ABC

a Wolters Kluwer business

redakcja naukowa Jan Paweł Tarno

Ewa Cisowska-Sakrajda, Katarzyna Defecińska-Tomczak,

Magdalena Sieniuc, Agnieszka Sutałwo-Karetko, Jan Paweł Tarno, Joanna Wyporska-Frankiewicz

Przedmiotem publikacji jest ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W książce omówiono m.in. pojęcie, przedmiot i cel postępowania egzekucyjnego, podmioty postępowania, zasady i przebieg postępowania oraz środki zaskarżenia w postępowaniu egzekucyjnym.

Autorzy ujęli problematykę egzekucji administracyjnej należności pieniężnych z punktu widzenia doradcy podatkowego jako pełnomocnika zobowiązanego. Położyli nacisk na uregulowania stanowiące gwarancje procesowe strony, zwłaszcza te, które wywołują wątpliwości w dotychczasowej praktyce. Wykorzystano przy tym literaturę przedmiotu i orzecznictwo, przede wszystkim Naczelnego Sądu Administracyjnego. Publikacja prezentuje rozwiązania, które mogą być stosowane w konkretnych stanach faktycznych.